

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. I., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní pobytem R.,
zastoupený: JUDr. Vladimír Horský, advokát, se sídlem Josefa Knihy
177, 377 01 Rokycany,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11.12.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2019 č.j.
OAM-952/ZA-ZA11-LE26-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 11.12.2019** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2019 č.j. OAM-952/ZA-ZA11-LE26-2018, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje.
2. **V podané žalobě** vyjádřil žalobce svůj nesouhlas se závěry žalovaného, které jsou, jak tvrdí žalobce, v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany především v hrozící fyzické újmě v případě návratu do X, a to

z důvodu práce pro organizaci MAK, jejímž předmětem činnosti je osvobození části X, což je negativně vnímáno ze strany státního aparátu. Tuto skutečnost zkoumal žalovaný v kontextu národnostní otázky, avšak ta jím byla následně nesprávně vyhodnocena. Žalovaný tedy podcenil rizika a nesprávně vyhodnotil politickou situaci v X. Žalobce byl nucen opustit X z důvodných obav o svůj život a v současné době se snaží opět podporovat hnutí za autonomii Kabílie, což může způsobit významné potíže při návratu do X. Nad rámec uvedeného žalobce dále uvedl, že v případě udělení mezinárodní ochrany by chtěl dostudovat vysokou školu a dále pak podporovat zmiňované hnutí. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 15.11.2019, č.j. OAM-952/ZA-ZA11-LE26-2018** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 8.11.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje. Dne 13.11.2018 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se hlásí k X národnosti, je bez náboženského vyznání a byl členem hnutí MAK, které bojovalo za nezávislost Kabílie. Před odjezdem z vlasti měl registrovaný pobyt ve vesnici X, X, okres X, kraj X. X opustil dne 15.11.2017, kdy odletěl na základě španělského víza do Španělska, kde zůstal 6 dní. Poté dne 21.11.2017 odjel autobusem do Francie, kde zůstal do 6.5.2018, a následně odjel vlakem do Německa, odkud dne 25.5.2018 odjel vlakem do Prahy, kde dne 30.5.2018 poprvé požádal o azyl, a od té doby odsud nevystoupal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že neužívá žádné léky, má však problémy s očima (bez brýlí vidí rozmazaně), tento problém léčil již v X. V Praze měl na 19.11.2018 domluvený termín pro laserovou operaci, jiné potíže nemá. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil hrozící nebezpečí ze strany vojenských milicí v X, cítil se ohrožený a musel ze země odejít, protože je to diktatura. To byly všechny důvody, jinak žil klidným životem a jen bránil své kořeny, svůj původ.

Při pohovoru dne 13.11.2018 za přítomnosti tlumočnice francouzského jazyka žalobce mimo jiné vysvětlil, proč bylo zastaveno řízení o jeho předešlé žádosti o mezinárodní ochranu. Důvodem k takovému postupu byla skutečnost, že neměl označenou poštovní schránku, proto mu nebylo možno doručovat písemnosti, v důsledku čehož správní orgán řízení zastavil. Dále uvedl, že celý svůj život žil ve městě X, pouze odjížděl za studiem na universitu Bejaia, kterou neodkončil, protože v druhém ročníku vycestoval. V obci X žil společně s rodiči a sestrou v jejich rodinném domě, kde jeho rodiče žijí dosud. S rodinou je stále v kontaktu. Rodina žije normální a klidný život. Doplnil, že jeho otec už je v důchodu, matka pracuje doma, dělá tradiční ruční práce; mají rovněž zemědělství, malý pozemek, na kterém jeho matka něco pěstuje a sestra studuje rovněž na universitě v X. Jako důvod odjezdu z X uvedl incident, kdy jej po cestě do školy v autobuse oslovili dva neznámí lidé, kteří na něj volali jménem. Tito lidé věděli, kdo je, znali jeho matku a otce, a řekli mu, že vědí, že se angažuje ve věci kabylské nezávislosti, a pokud toho nenechá, přejdou od slov k činům. Tato událost se odehrála v březnu či únoru 2017, velmi vystrašila a otrásla jím. Sdělil, že neví, kdo byli ti lidé, kteří ho konfrontovali, nikdy předtím ani potom už je neviděl, ale byli to dva pořádně udělaní a vysportovaní chlapíci; podle jejich postav a chování bylo poznat, že to jsou lidé, kteří pracují u milicí. Na dotaz žalovaného následně upřesnil, že tito lidé neměli žádnou uniformu, byli v civilu. Pokračoval, že i

přesto usuzuje, že byli z milice, protože normální civil by se dle jeho slov na něj takto neobrátil a neměl by informace o jeho rodičích, o něm a o jeho práci pro MAK. Vypověděl, že se mu tito muži neidentifikovali, nepředstavili se, neřekli mu, kdo jsou, pouze na něj zavolali, on se zeptal, kdo jsou, ale oni mu to neřekli. Ohledně MAK sdělil, že pořádají pokojné pochody, i přesto jsou ze strany státu utlačováni a jejich členové mizí. Své působení v MAK popsal tak, že se zúčastňoval pochodů, avšak nikdy nebyl členem, neboť před schválením členství tuto svou žádost pozastavil, právě z důvodu incidentu v autobuse. K cílům MAK sdělil, že těmi jsou především autonomie, ochrana kultury a historie Kabyľů jako národnosti. K tomu dále uvedl, že kdykoliv Kabylové vyrukují s nějakými požadavky, jsou ze strany státu silně potlačeny. V této organizaci neměl žádnou funkci či roli, pouze s ostatními připravoval pochody a informace, které při nich šířili. Uvedl, že na pochody chodil ještě předtím, než začal s MAK sympatizovat, už od roku 2009, zúčastnil se tedy asi 7-8 pochodů. Sdělil, že v souvislosti se svou aktivitou pro MAK nikdy neměl žádný jiný problém, mimo zmíněného incidentu v autobuse. Z X vycestoval do Španělska za pomoci školy, která se tam zúčastňovala fotbalového turnaje. Prostřednictvím školy si zařídil cestovní pas a bez problémů vycestoval, s vyřizováním pasu ani s vycestováním ze země dle svých slov neměl žádný problém. Po příjezdu do Španělska hledal někoho, kdo by mu mohl pomoci, ale on ani jeho rodina tam nemají známé. Cílovým státem po opuštění X byla Francie, kde chtěl požádat o ochranu, ale po příjezdu shledal tamější situaci pro uprchlíky nepřívětivou. Dále uvedl, že kontaktoval příbuzného matky žijícího v ČR, který mu přislíbil pomoc. Doplnil, že teď je zde v ČR a bydlí u tohoto příbuzného, který mu i zařídí operaci očí. Během svého pobytu v ČR od května 2018 do dne konání pohovoru se snažil opatřit si povolení k práci, rád by zde pokračoval ve studiích, a také řešil svoje oči. Na dotaz žalovaného, proč nepožádal o mezinárodní ochranu již ve Španělsku, ve Francii, nebo v Německu, ale až v ČR, žalobce odpověděl, že v těchto zemích nemá nikoho, kdo by mu mohl pomoci, a kdyby odešel z azylového střediska, neměl by žádný zachytý bod, zatímco v ČR má onoho příbuzného. Na dotaz, jak se dozvěděl o možnosti žádat v ČR o mezinárodní ochranu, odpověděl, že o této možnosti věděl ještě dřív, než přijel do Evropy. Potvrdil, že již z X odjížděl s úmyslem žádat v Evropě o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že neví, zda by mohl svůj pobyt v ČR legalizovat jinak než žádostí o mezinárodní ochranu, ale že teď žádá o azyl, protože si myslí, že je uprchlík. Na dotaz, zda se se svým problémem na někoho obrátil, odpověděl, že ne, pouze sympatizantům MAK. Žalovaný následně od žalobce zjišťoval, zda by svůj problém mohl vyřešit přestěhováním se do jiné části X, na což bylo odpovězeno, že jeho problém se vyřeší jen tím, že opustí X. Doplnil, že ve skutečnosti, i když bude v rámci MAK aktivní v ČR, může být v nebezpečí; ve skutečnosti není v bezpečí nikde. Na dotaz, zda v ČR nějak projevuje své sympatie k MAK, připustil, že v ČR své sympatie k MAK nijak neprojevuje, ale rád by. Na dotaz žalovaného, co by mu konkrétně hrozilo v případě návratu do vlasti, odpověděl, že si myslí, že složka o jeho osobě byla postoupena vojenské milici a kdo ví, co by se mu tam stalo, jelikož je to mafie, není tam právo na soud a na obranu, což vědí všichni. Dodal, že zatím neuvažuje o návratu, je tam ohrožen na životě a nechce vyvolávat další problémy. Toto si dle svých slov myslí, jelikož ví, jakým způsobem skončili mnozí z Kabyľů. Žalovaný se také dotázal, z jakého důvodu se obává návratu do X, když už téměř dva roky nijak neprojevuje své sympatie k hnutí MAK a kromě jednoho varování v autobuse nikdy neměl žádné problémy, a bez problémů odcestoval z vlasti. K tomuto žalobce sdělil, že nemá záruku, že by se mu nic nestalo, stát tam funguje jako mafie, byl by v hledáčku úřadů a

neví, co přesně stálo za tou výhrůžkou. Připustil, že nikdy v minulosti neměl vůbec žádné problémy s X státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou; rovněž dle svých slov nebyl trestně stíhán a není trestně stíhán ani v současnosti. Žalovaný poté zjišťoval, proč v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce uvedl, že opustil X z důvodu snahy najít si v Evropě práci, nyní však za důvod svého odjezdu z vlasti označuje problémy spojené s podporou MAK. To žalobce popřel.

Ve své první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uváděl problémy kvůli své podpoře hnutí MAK. V podrobnostech odkázal žalovaný na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení. V průběhu současného řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova podpora MAK. Žalobce rovněž zmínil svůj zdravotní stav týkající se problému s očima, se kterým se v ČR léčí a absolvoval laserovou operaci.

Žalovaný při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 - X ze dne 22.2.2018, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v X ze dne 20.4.2018, z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky X - bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12.6.2018, X - vztah Berberů a Arabů ze dne 5.1.2017 a Hodnocení X jako bezpečné země původu ze dne 9.4.2019, a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 104340/2017-LPTP ze dne 9.6.2017. Dále spisový materiál obsahuje protokol o vyšetření, dle něhož dne 25.3.2019 podstoupil žalobce laserovou operaci očí.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné také uvedl, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je již druhá v pořadí, když poprvé požádal dne 30.5.2018 a řízení bylo rozhodnutím ze dne 18.10.2018 zastaveno (žalobce se nedostavil bez závažného důvodu k pohovoru). Dále uvedl, že neshledal splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť z výpovědi nevyplývalo, že by byl žalobce ve vlasti vystaven jednání podřaditelnému pojmu pronásledování za uplatňování svých politických práv a svobod. Žalovaný připustil, že v X dochází k omezování lidských práv, zejména pak v oblasti omezování svobody shromažďování a sdružování, omezování svobody tisku či používání nepřiměřené síly ze strany policie, to samo o sobě však neznamená, že by měl být automaticky každému občanu X udělen azyl [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 21.7.2005, č.j. 3 Azs 303/2004]. Žalovaný poté zdůraznil, že žalobcem spatřovaný problém spočíval v jediném varování neznámými osobami, přičemž jak dále uvedl, žádné další problémy během svého života v X neměl. Dále žalovaný argumentoval tím, že v jednání osob v autobusu neshledal zásah do lidských práv žalobce, tím méně pak zásah tak závažný, intenzivní či opakovaný, aby jej bylo možno považovat za pronásledování dle zákona o azylu. Poté žalovaný konstatoval, že žalobce v X nebyl pronásledován, s poukázáním na skutečnost, že žalobce po incidentu pobýval v X dalších deset měsíců, kdy neměl žádné problémy a zmíněné osoby ho již nekontaktovaly. K osobám, které měly žalobce v autobuse konfrontovat, žalovaný uvedl, že ty nelze považovat za osoby patřící k milici, jak tvrdil žalobce, neboť nelze tak dovodit z pouhého tvrzení, že se jednalo o „vysportované chlapíky“, či že žádný civilní obyvatel X by neměl informace o tom, že je žalobce aktivní v rámci MAK. Že se jedná o osoby patřící k milici, a ne pouze dvě neznámé soukromé osoby, je tedy pouhá ničím nepodložená a čistě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

hypotetická spekulace žalobce. Tyto osoby rovněž nebylo možné považovat za X státní orgán, což žalobce v průběhu řízení ani netvrdil, naopak výslovně uvedl, že s X státními orgány, úřady, soudy, policií ani armádou nikdy žádný problém neměl. V této souvislosti žalovaný poukázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu, který uvádí, kdo může být původcem pronásledování. V daném případě tak byla vyloučena státní moc a v případě soukromé osoby žalovaný dospěl stejného názoru stran neexistence pronásledování, jelikož žalobce se na příslušné státní orgány v jeho zemi původu vůbec neobrátil, ačkoliv jak vychází z podkladů, mohl tak učinit. Důvodně neshledal žalovaný ani tvrzení žalobce ohledně hodnocení státu X (diktatura a mafiánský stát) s odkazem na podklady k rozhodnutí pojednávajících o situaci v X. X je považován za bezpečnou zemi původu. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že žalobce svou žádost podal až ve čtvrtém státě EU, tudíž hrozící nebezpečí sám nepociťoval za tolik palčivé.

Ve vztahu k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný odkázal na výše uvedenou argumentaci, neboť ta obdobně dopadá i do této problematiky. V případě udělení azylu dle § 13 žalovaný konstatoval, že nebyl zjištěn nikdo, ke komu by bylo možno, dle tohoto ustanovení, žalobce sloučit. Současně žalovaný neshledal důvod pro přiznání azylu dle § 14 zákona o azylu, a to ani s přihlédnutím k žalobcovým zrakovým problémům, neboť tento zdravotní stav nelze vyhodnotit za natolik závažný, aby odůvodňoval aplikaci tohoto ustanovení. Dále zjišťoval žalovaný, zda jsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, avšak ani zde je neshledal. Žalobce neuvedl a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti, ač dosud v X nebyl zrušen, není v praxi uplatňován. Poté žalovaný zopakoval svou předešlou argumentaci, dle níž žalobci v zemi nehrozí žádné nelidské či ponižující zacházení. Taktéž na území neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Rovněž nebylo žalobci možno udělit doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu, neboť se na území ČR nenachází žádný rodinný příslušník, ke kterému by bylo možné žalobce sloučit. Žalovaný proto rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neudělil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.1.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu, přičemž odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle svého názoru zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi a věc posuzoval ve všech souvislostech, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany z žádné z jejich forem. K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný uvedl, že žalobce jako problém, který měl v souvislosti s MAK mít, uvedl pouhé jedno varování jemu neznámými osobami v autobuse, přičemž opakovaně výslovně uvedl, že žádné další problémy během svého života v X neměl. Ačkoli pak toto varování bezpochyby mohlo být žalobci nepříjemné, žalovaný byl nucen konstatovat, že se jednoznačně nejednalo o zásah do základních lidských práv žalobce, tím méně pak zásah tak závažný, intenzivní či opakovaný, aby jej bylo možno považovat za pronásledování dle zákona o azylu. Bylo tedy zcela zřejmé, že žalobce nebyl v X nikdy v minulosti pronásledován. Jak již bylo zmíněno výše, po tomto jediném

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

varování žalobce nadále pobýval v X dalších přibližně 10 měsíců a během této doby neměl, jak sám opakovaně výslovně uvedl, naprosto žádné problémy a zmíněné osoby již ani neviděl. Rovněž nebylo možné osoby v autobuse považovat za členy milice, jak uvedl žalobce, neboť tuto skutečnost ničím nepodložil a zůstala tak pouze domněnkou. Rovněž neměl žalobce s X státními orgány nikdy naprosto žádné problémy, a to ani v souvislosti s MAK, když zcela bez problémů vycestoval do Španělska a v zemi původu bez problémů studoval. Podstatným faktem rovněž zůstává, že se žalobce neobrátil s žádostí o pomoc na státní orgány, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Bylo tedy konstatováno, že se žalobce naprosto nijak nepokusil řešit svou situaci v zemi původu, nepokusil se využít ochrany své země původu a nelze tedy konstatovat, že by mu tato ochrana byla odmítnuta či poskytnuta nedostatečně. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v řadě čtvrtém státě, na jehož území se ocitl, z čehož dovodil, že nepočítával jemu tvrzené hrozící nebezpečí za tolik palčivé. Žalovaný nad rámec výše zmíněného v dané věci odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.10.2001, č.j. 7 A 754/2000-28, který se zabýval diskriminačním chováním jednotlivců.

K informacím ohledně X se žalobce při seznámení s podklady pro rozhodnutí vyjádřil pouze tak, že ví, jak to v X vypadá, a předpokládá, že ČR je dobře informována a také ví, jaká je v X situace. Dodal, že jsou tam u moci mafiáni, což je známá věc. Více neuvedl, ani nenavrhl doplnění dalších podkladů. Proto žalovaný nyní, svou podstatou značně obecné námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí, považuje za účelové a současně uvedl, že nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Současně se v napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Avšak žalovaný k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Dle názoru žalovaného totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ze skutečnosti, že v X může být situace v oblasti dodržování lidských práv problematická, zejména v oblasti omezování svobody shromažďování a sdružování či omezování svobody tisku, jak naznačují citované informační zdroje, žalovaný připomíná, že to samo o sobě neznamená, že by měl být automaticky každému občanu X udělen azyl, neboť X je ČR považováno za bezpečnou zemi původu. K v žalobě uvedenému tvrzení, že se žalobce i v současnosti snaží opět podporovat MAK, žalovaný odkázal na vyjádření žalobce v protokolu ze dne 13.11.2018, zde žalobce na dotaz, zda v ČR nějak projevuje své sympatie k MAK, reagoval, že je Kaby, je to jeho přesvědčení, zůstává věrný jejich myšlence, a rád by proto pokračoval v boji. Připustil, že v ČR ale své sympatie k MAK nijak neprojevuje, jelikož je to daleko a nemá zde nikoho, kdo by jejich myšlenku sdílel. Dodal, že by musel být v X, aby mohl MAK pomáhat. Žalovaný tak považoval tvrzení uvedená v žalobě za účelová a zcela v rozporu se skutečnostmi, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení, a zdůraznil, že azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně a úzce vymezeny. Mezinárodní ochranu formou azylu lze však poskytnout pouze v případě, kdy žadatel

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád jeho vlasti. Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Žalobcem předestřené skutečnosti v průběhu správního řízení žalovaný neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje dikce zákona o azylu. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými, v podrobnostech odkázal na správní spis a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 15.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.11.2019 žalobci předáno dne 4.12.2019.
6. **V replice ze dne 3.2.2020** žalobce ve stručnosti zopakoval, že ač žalovaný provedl rozsáhlé dokazování, dospěl ke zcela chybnému názoru, a to jak z hlediska právního tak i morálního, neboť obavy z hrozícího nebezpečí jsou zcela zřejmé. Pokud má žalovaný za to, že situace v X je naprosto urovnaná, pak se toto šetření nezakládá na pravdě. V žádném případě se nejedná o zjevný teror, ale o postupné psychické tlaky. Žalobce setrval na svých závěrech učiněných v žalobě.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle **§ 14 zákona o azylu** „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
10. Podle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

11. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. O věci samé rozhodl soud bez jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), jelikož to žalobce i žalovaný shodně navrhli.
13. Žalobce v podané žalobě vytýkal žalovanému zejména nesprávně učiněné závěry o jeho situaci v případě návratu do země původu, neboť ty shledal v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, jelikož žalobci v X hrozí nebezpečí za jeho práci pro MAK.
14. V projednávané věci pramenila žalobcová obava z možné újmy z incidentu, který se odehrál na přelomu února-března roku 2017, kdy žalobce oslovili v autobuse dva neznámí muži, kteří měli vědět o žalobcových aktivitách pro MAK stejně jako o jeho rodinných a osobních poměrech. Ve vztahu k angažovanosti žalobce v MAK mu sdělili, že pokud toho nezanedbá, přejdou od slov k činům. Žalobce po tomto incidentu až dne 15.11.2017 opustil X.
15. S ohledem na uvedená tvrzení žalovaný posoudil žalobcovu žádost, zda nebylo možné podřadit jím uváděná tvrzení pod některý z azylových důvodů či doplňkovou ochranu.
16. Na základě obecně formulované námitky žalobce soud přezkoumal, zda žalovaný postupoval při posuzování žádosti v souladu s právními předpisy a shromážděným podkladovým materiálem.
17. Soud nejdříve uvádí, že žalovaný při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel z následujících podkladů: Z výpovědí a vyjádření žalobce a dále z informací, které shromáždil žalovaný v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 - X ze dne 22.2.2018, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA (dále jen MZ USA) o dodržování lidských práv v X ze dne 20.4.2018, z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen OAMP MV ČR) X - bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12.6.2018, X - vztah Berberů a Arabů ze dne 5.1.2017 a Hodnocení X jako bezpečné země původu ze dne 9.4.2019, a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen MZV ČR) č.j. 104340/2017-LP'TP ze dne 9.6.2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. S těmito materiály byl žalobce seznámen, avšak nenavrl jejich doplnění, ani nezpochybnil jejich vypovídající hodnotu či jinak nesouhlasil s jejich obsahem. Pouze uvedl, že ví, jak to tam chodí, že jsou tam u moci mafiáni, ale to přece každý ví. Soud má za to, že si žalovaný zajistil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, tuto skutečnost ostatně žalobce ani nerozporuje.

18. Žalovaný nejdříve zjišťoval, zda nelze žalobcem tvrzené důvody podřadit pod azylový důvod dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Výsledkem bylo zjištění, že žalobcem tvrzený důvod žádosti o mezinárodní ochranu nelze podřadit pod žádné z ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud se se závěry žalovaného v této souvislosti plně ztotožňuje. Žalovaný zejména správně uvedl, že v případě žalobce se jistě nejednalo o pronásledování ze strany státních orgánů, neboť z pouhého tvrzení o konfrontaci žalobce dvěma neznámými osobami, které byly, jak žalobce uvedl, dobře informované a sportovní postavy, přičemž se nijak neidentifikovaly, neměly uniformu, a poté žalobce nikdy znovu nekontaktovaly, usuzovat, že se jednalo o členy milice. Žalovaný tak správně konstatoval, že se jednalo o žalobcovy pouhé, ničím nepodložené, hypotetické domněnky. Rovněž informace, kterými tyto osoby disponovaly, mohly být lehce získány kýmkoliv, neboť žalobce veřejně vystupoval na pochodech MAK a nebyl tím tedy zcela anonymním sympatizantem. Ačkoliv tedy nelze tento incident považovat za pronásledování ze strany státních orgánů, ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu připouští i pronásledování ze strany soukromoprávních osob, to ovšem pouze za předpokladu, že před nimi nelze hledat ochranu u státních orgánů. Žalovaný tak dále zkoumal, zda žalobce využil ochrany státních orgánů země původu, avšak došel ke zjištění, že žalobce se se svým problémem nesvěřil nikomu, vyjma členů MAK. Jak ovšem vyplývá z informací shromážděných žalovaným, mohl tak žalobce učinit beze strachu a problémů, neboť státní orgány v X fungují a dohlíží na dodržování práva. Správně žalovaný v první řadě vyhodnotil, že se žalobce měl nejdříve domáhat ochrany v zemi původu. Dále žalovaný poukázal na informace MZV ČR ze dne 9.6.2017, č.j. 104340/2017-LPTP, z nichž vyplývá, že řadoví členové MAK nejsou X orgány obecně pronásledování. K tomu soud dodává, že žalobce při výslechu sdělil, že nikdy nebyl řádným členem MAK, svou přihlášku stáhnul po incidentu v autobuse. Žalobce rovněž potvrdil, že v X nikdy neměl se státními orgány žádné potíže, a to ani po incidentu v autobuse. Veškeré tyto poznatky tak jasně poukazují na převládající názor, že v X nedochází k pronásledování řadových členů MAK, o to spíše nedochází k pronásledování pouhých sympatizantů (rozsudek NSS ze dne 11.4.2018, č.j. 3 Azs 257/2017 – 65 a dále na rozsudek ze dne 4.9.2019, č.j. 2 Azs 29/2018 – 46). Soud rovněž podotýká, že žalobce opustil X až téměř po 10 měsících od incidentu v autobuse, v průběhu těchto měsíců jej nikdo nekontaktoval či jinak nekonfrontoval. Žalobce dokonce „nerušeně“ dále studoval a zařídil si i doklady nutné pro vycestování do Španělska.

Správně žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu až ve čtvrtém státě Evropské unie, na jehož území se ocitl. Z veškerých takto získaných indicií dle názoru soudu žalovaný správně vyvodil, že v případě žalobce nebyla naplněna podstata pojmu „pronásledování“ dle § 2 odst. 4 zákona o azylu, nezbytná pro udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Opodstatněnost takového názoru lze shledávat především v absenci závažnosti a intenzity porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiných obdobných jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Žalobce byl jednou konfrontován v autobuse neznámými osobami, které poté již nikdy neviděl, přičemž na území setrval dalších 10 měsíců, kdy neměl ani žádný jiný problém se státními orgány, tudíž z jednoho ojedinělého střetu, který nijak neomezil žalobce na jeho právech, ačkoliv mohl působit neblaze, nelze dovodit, že by byl žalobce pronásledován z azylových důvodů uvedených v § 12 písm. a) či b) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

19. Žalovaný se vyjádřil i k možnosti udělit žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu. Ani zde neshledal žádný důvod zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu, a to i přes zdravotní problémy žalobce, které vyhodnotil jako běžné a lehce řešitelné i v zemi původu. Současně uvedl, že žalobce operaci již podstoupil, a tudíž i odpadl tento zdravotní problém. S uvedenými závěry se soud opět plně ztotožňuje. Jelikož žalobce neuvedl jiné důvody podřaditelné pod toto ustanovení zákona o azylu, považuje soud za dostatečné posouzení zdravotního stavu žalobce žalovaným, zejména i s důrazem na pooperační péči, kdy je žalobce povinen „pouze“ svépomocného ošetření za pomoci očních kapek, které nejsou výjimečným zdravotním zbožím dosažitelným pouze v ČR, ale rovněž v X (minimálně v jejich obdobné formě).
20. Soud se rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného učiněnými ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť z podkladů shromážděných žalovaným v průběhu správního řízení ani z výpovědi žalobce nevyplynuly žádné skutečnosti, které by prokazovaly žalobci hrozící újmu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Konkrétně ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu čerpal žalovaný ze zprávy OAMP MV ČR X – bezpečnostní a politická situace v zemi, z níž vyplývá, že v zemi nebyl od roku 1993 nikdo popraven, neboť X tento druh trestu v praxi zrušil. Ani žalovaný v průběhu celého řízení netvrdil žádné takové skutečnosti vedoucí k tomu domnívat se, že by mu skutečně takový trest po návratu do země původu skutečně hrozil. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci nebude v zemi původu po návratu hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, avšak opět došel k závěru, že taková situace žalobci nehrozí. Což ostatně opět prokazují podklady shromážděné v průběhu řízení (podklady shrnující bezpečnostní situaci v X stejně jako informace o vztazích Arabů a Berberů) společně s faktem, že ČR považuje X za bezpečnou zemi původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., . K tomu žalovaný dále poukázal na dříve zjištěné skutečnosti, jak bylo prokázáno i v rámci vypořádání azylových důvodů dle § 12 zákona o azylu, že v daném případě se nejednalo o jednání ze strany cizích osob, které by dosahovalo intenzity pronásledování tak, jak jej definuje zákon o azylu a současně žalobci nehrozí žádné nebezpečí. V této souvislosti odkazuje soud na závěry učiněné NSS v rozsudku ze dne 11.4.2018, č.j. 3 Azs 257/2017–65, kde se vyjádřil takto: *„Nejvyšší správní soud je ve shodě s krajským soudem a se žalovaným toho názoru, že pokud v řízení vůbec nebylo prokázáno, že by stěžovatel měl být v domovském státě vystaven hrozbě pronásledování, tím spíše zde není dán důvod existence nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.“* Jelikož se tak žalovaný velice zevrubně vypořádal s žalobcovými tvrzeními v části o možném udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, je pochopitelné, že v této části svou argumentaci z větší části zopakoval či odkázal na související části, soud tento postup shledává dostatečným a v souladu se zákonem. Závěrem žalovaný správně konstatoval, že v zemi původu nebude žalobci po návratu hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.
21. V současné době neprobíhá na území X žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, který by odůvodňoval aplikaci § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem vyhodnotil žalovaný tak, že nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. S uvedenými závěry se soud ztotožnil a shledal takové odůvodnění dostačujícím.

22. Jen pro úplnost soud odkazuje na již zmíněný rozsudek NSS ze dne 11.4.2018, č.j. 3 Azs257/2017–65 a dále na rozsudek NSS ze dne 4.9.2019, č.j. 2 Azs 29/2018–46, kde byla řešena skutkově velmi obdobná problematika rovněž zahrnující činnost žalobce v MAK, avšak s tím rozdílem, že v uvedených případech byly tvrzené azylové důvody výraznější, než tomu bylo v případě žalobce (v tomto světle se dá hovořit o žalobcově incidentu v autobuse jako o „pouhém“ varování, zatímco ve výše uvedených případech došlo i k zatýkání), a i přes to došel NSS ke stejným závěrům jako v nyní projednávaném případě žalobce soud a žalovaný. Lze tak dovodit, že žalovaný ani soud nevybočili z obecně uznávané rozhodovací praxe v obdobných věcech.
23. Z výše uvedených důvodů, jak již bylo několikrát uvedeno, se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, neboť v případě žalobce skutečně nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a to zejména z důvodu neprokázání skutečností vedoucích k verifikaci tvrzení žalobce, že by byl v zemi původu jakkoliv vystaven pronásledování či jiným negativním faktorům podřaditelným pod azylové důvody dle zákona o azylu. Současně se s těmito závěry žalovaný dostatečně, srozumitelně a jasně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který přesně odpovídá okolnostem případu.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyly shledány žádné důvody, pro které by mohla být žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 24. června 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.